

LA MÀGIA DEL FORASTER

Pèrix va arribar una nit plujosa al poblet de Carcamàs. El seu bastó de fusta, cobert de fang, repicava contra la vorera i era l'única fressa que se sentia.

Sospirant, va rellegir l'última carta que havia rebut feia quatre dies. Per culpa d'un tal Ger, amb el qual s'escriuen per carta, havia decidit emprendre aquell viatge farragós fins a aquell indret. Per entrar al poblet havia hagut de travessar un bosc frondós i humit que l'havia deixat xop fins a la medul·la. Això sense esmentar tota la resta de perills que havia superat, atacs de bandolers i malefics de bruixes.

Va alçar la vista cap al cel, la lluna s'amagava darrere els núvols i la pluja afluixava. Seria impossible trobar algú disposat a ajudar-lo, per això va decidir reposar en un banc una estona, però no gaire, perquè ell feia anys que no dormia.

L'endemà, abans que el gall es despertés, en Pèrix ja estava netejant el bastó. Assegut al banc on havia passat la nit, el fregava amb un mocador brut.

Quan els primers rajos de sol van acariciar la seva pell arrugada i plena de coneixement, es va incorporar. Havia arribat el moment de trobar el seu amic. Es va treure la carta de la butxaca i va enfilat carrer amunt. En el replà d'una porta va veure un home escombrant fulles i no va dubtar a dirigir-s'hi.

—Bon dia, local, em podries dir on viu en Ger?

—En Ger?— se'l va mirar estranyat—. És el meu nebot. Per què el busques?

—És un assumpte privat entre ell i jo.

L'home el va mirar amb incredulitat. Mai havia vist ningú igual pel poble. El foraster era alt i prim, amb una mirada seriosa i sàvia. Duia una barba llarga i blanca i els cabells coberts amb una caputxa. El calçat, vell i desgastat, estava cobert de brutícia.

Quan les mirades van coincidir, es va sentir fortament intimidat. Aleshores va balbucejar que trobaria la casa que buscava dos carrers a la dreta. En Pèrix va agrair la informació i va reprendre la marxa amb agilitat.

En arribar a casa d'en Ger va trucar educadament i va esperar que el rebessin. Ràpidament, una dona el va obrir sense dir ni piu i ell va demanar per en Ger. Amb una gota de desconfiança el va deixar passar i mentre s'eixugava els peus a la catifa va sentir un rebombori.

—Pèrix, no m'ho puc creure! Has vingut realment!

Per primera vegada en molt de temps el savi no va saber què dir. Davant seu hi havia un mocós amb ulleres gruixudes i el cabell despentinat.

—Tu ets en Ger?— va preguntar, esmaperdut.

Per res del món s'hauria esperat que el seu company, amb el qual havia estat conversant sense repòs durant setmanes, seria un marrec de pocs anys. *Però s'expressava amb tanta maduresa i serenor. Com m'ha enganyat?*

—Em faràs el favor de dir-me qui és aquest senyor, Jordi? I com sap el teu sobrenom?

Però en Jordi no va respondre, no volia revelar res. Amb un cop de cap li va dir que el seguís i en Pèrix va pujar per les escales evitant les mirades fulminants de la mare. Un cop va tancar la porta li va exigir explicacions. *Acabo de passar per un periple pensant-me que es tractava d'una causa important i ara em confessarà que vol que li espanti els monstres de l'armari.*

—Què vols que faci?

—Però si ja t'ho he explicat tot a les cartes!

En Pèrix es va treure la pila de cartes que havia rebut.

“El batlle vol talar el bosc que envolta els límits de Carcamàs perquè no el considera prou acollidor pels possibles visitants. Ens aïlla de la civilització, tal com diu ell. Però el bosc és la nostra identitat i és la nostra vida. Si el destruïm, també desfem un ecosistema i una xarxa de relacions que s'ha teixit al llarg dels segles. Unes relacions molt més profundes i longeves que la humanitat mateixa”.

No em sorprèn que hi hagi caigut de quatre grapes, aquest nen podria ser el president tal com parla.

Li hauria agradat engegar-lo, però no hi havia dubte que tenia raó. El va mirar i amb la mirada suplicant no va poder refusar l'oferta. Havia complert missions molt més complicades i havia comès actes més condemnables.

—D'acord, accepto, però ho he de fer sol.

—I ara! Jo et vull ajudar!

—Mira noi, això que et confessaré no ho hauria de fer pas. Probablement estic posant en perill anys d'història i cultura. Potser després em perseguirà el penediment i t'esborraré la memòria. Tanmateix, m'agrada que a vegades se'm tingui en consideració i es coneguin les meves accions, perquè sense elles la vida no seria la mateixa.

Suposo que coneixes la llegenda de sant Jordi i el drac...— el nen va assentir entusiasmat i el vell va abaixar la veu— vaig ser jo qui el va matar i no el covard del cavaller. I el terrible Home del Sac? A vegades quan estic de mala lluna m'enduc els nens que no es porten bé. I en Fumera que tot ho veu? És només una de les meves múltiples identitats... I així podria continuar enumerant les meves proeses, tot i que se'ns faria de nit. Per tant, com pots comprovar, les meves intervencions han romàs en l'anonimat fins ara, pel meu bé i el de tothom. I això que tu em demanes no serà una excepció. Et prego que em deixis el meu espai i en qüestió de tres dies podràs gaudir del teu bosc per sempre més.

Així doncs, en Ger no va sentir a parlar més d'en Pèrix, fins i tot desconeixia a on s'allotjava. No obstant això, obedient com era, va respectar la seva privacitat. Mentrestant, en Pèrix examinava atentament el terreny que havia de salvar. El bosc es va convertir en el seu refugi i en va aprendre i descobrir tots els secrets.

La darrera nit abans del combat final va abraçar tots els arbres, un per un, sense deixar-se'n cap. Havia arribat el moment de la veritat. Aleshores, es va dirigir a la casa de la vila i hi va deixar un sobre.

L'endemà hi va haver un gran escàndol, això significava que el seu pla anava sobre rodes. El batlle va decidir avançar la tala del bosc i tot el poble s'ho mirava amb l'ai al cor, especialment en Ger. Però quan la motoserra va xocar contra el primer tronc, les flames van menjar-se la màquina. Aleshores, van provar-ho en un altre arbre i el mateix va passar. Ningú s'ho podia creure.

Aprofitant l'instant de desconcert, en Pèrix es va guardar el flascó que contenia l'ungüent màgic i va emprendre el camí de tornada. Tanmateix, en Ger el va veure de reüll i li va fer un crit d'agraïment. Ell ho va sentir, però els va haver d'ignorar pel bé dels dos.

Va mirar endavant, un nou camí l'esperava. Carcamàs ja no necessitava els seus serveis i, com cada vegada que assolía una tasca, havia de fugir del lloc tan ràpid com pogués. Fins que algú el cridés de nou. I així guanyaria en saviesa i perdria la ignorància— la seva enemiga. Va girar el cap lleugerament per última vegada i va deixar anar un somriure mentre s'endinsava entre les branques.